

Josh Lanyon

Een schandaal in de
Salty Dog

Vertaald door Saskia Peeters

DE FONTEIN

Ellery Page droomde van New York.

Hij stond in een rij, maar of dat nou voor het theater was of voor Absolute Bagels was niet duidelijk, toen de persoon die achter hem stond naar voren boog en hem in zijn nek kuste.

Ellery's ogen schoten open. Hij stond niet in een rij. Hij was niet in New York. Hij lag in bed in Captain's Seat, het vervallen landhuis dat hij enkele maanden eerder had geërfd van zijn oud-oud-oudtante Eudora. Het achttiende-eeuwse portret van de levensgrote kapitein Horatio Page staarde hem met een twijfelachtige blik aan.

‘Je moet opschieten. Straks kom je nog te laat.’

Die opmerking kwam niet van kapitein Horatio Page, maar van de politiecommissaris van Pirate's Cove en Ellery's, eh, vriend, Jack Carson.

Ellery draaide zijn hoofd om antwoord te geven en zijn gezicht werd direct overladen met natte, gepassioneerde kussen. Die waren niet afkomstig van kapitein Horatio Page. En jammer genoeg ook van niet Jack. Het was Watson, Ellery's ongeveer zes maanden oude spaniël-mix pup en soms ook zijn (volgens Jack) partner in crime.

Ellery begon te lachen en gaf Watson ook een kus, maar minder passievol. ‘Jij ook een goedmorgen.’

Jack bukte zich om Watson op te pakken op hetzelfde moment dat Ellery overeind ging zitten, en hun bijna-botsing resulteerde in een kus die iets langer duurde dan verwacht en

eindigde in glimlachen en een onwillige scheiding.

Toen Jack overeind ging staan, realiseerde Ellery zich dat hij al aangekleed was, tot zijn politieschoenen aan toe. Het donkerblauwe uniform paste goed bij Jacks atletisch gebouwde 1 meter 82 lange, ruim 85 kilo zware lichaam en zijn stoere, knappe trekken.

‘Oei. Ik ben écht te laat.’ Ellery wierp het laken en de zomerdeken van zich af.

‘Nee. Ik ben vroeg. Ik ga ontbijten met de commissaris van de staatspolitie.’

Ellery glimlachte zuur. ‘Dat is waar ook. En vanavond ga je eten met de gemeenteraad.’ Hij wist inmiddels dat altijd bezet zijn deel uitmaakte van Jacks taakomschrijving.

‘We kunnen samen een toetje eten.’

‘De Silver Sleuths. Ik heb Nora beloofd dat ik langs zou komen.’ Dit was Ellery’s eerste dag – zijn eerste officiële dag – terug op het werk sinds zijn hersenschudding, die hij had opgelopen tijdens het beoefenen van zijn hobby, zoals Jack het noemde. Speurwerk bleek een gevaarlijke hobby te zijn. Niet dat Ellery het als een hobby zag. Of als iets wat hij vaker wilde doen.

Jack dacht even na. ‘Wat doe je morgenavond?’

‘Zeg jij het maar.’

Jack grijnsde, leunde naar voren om hem een laatste kus te geven en mompelde: ‘Reken maar. Tot in het kleinste detail.’

Absoluut een prettig begin van wat een drukke ochtend beloofde te worden.

Minder prettig, hoewel hij popelde om weer gezond verklaard te worden, was dat hij op weg naar zijn werk langs het medisch centrum van Buck Island moest.

Het medisch centrum zat in een voormalig herenhuis, waardoor het er van de buitenkant knus uitzag. Vanbinnen was het net als alle andere ziekenhuizen in vakantieplaatsen.

Zelfs op dat vroege tijdstip zat het er vol met bezoekers die luidkeels klaagden over zonnebrand, verstuipte enkels en

insectenbeten. Buck Island was in de zomer een compleet andere wereld dan de rest van het jaar. Zakelijk gezien was het duizend procent beter – voor iedereen – maar Ellery miste de rust en stilte van het eiland dat hij inmiddels als zijn thuis was gaan beschouwen, ondanks zijn dromen over New York.

Hij meldde zich bij de balie en zat een paar minuten in de wachtkamer tussen onbekenden die klaagden over katers, voedselvergiftiging (waarschijnlijk ook katers), de slechte rijstijl van de eilandbewoners en de autoritaire politiemacht op het eiland, tot hij eindelijk, gelukkig, naar de onderzoekskamer werd geroepen.

Hij was een beetje teleurgesteld toen hij werd begroet door Ione Jay, de verpleegkundige. Niet dat hij Ione niet mocht, maar hij had eigenlijk een beetje gehoopt dat hij dokter Mane weer zou zien. Vooral omdat hij zich afvroeg of het beeld dat hij zich tijdens zijn hersenschudding van de dokter had gevormd wel klopte.

Ione was een plompe, verstandig uitziende vrouw die Ellery vooral kende van het open podium in de Salty Dog. Ione bracht daar met een jaloersmakende flair en zelfverzekerdheid soulnummers uit de jaren zestig ten gehore.

Ellery wist Ione ervan te overtuigen dat hij geen last meer had van duizelingen, vermoeidheid, hoofdpijn of oorsuizen. Ze onderzocht wat er nog over was van de oplosbare hechtingen, complimenteerde hem met de staat van de genezende wond op zijn achterhoofd en verklaarde hem fit genoeg om weer aan het werk te gaan.

‘We mogen weer aan de slag, maatje,’ zei Ellery tegen Watson toen hij in de VW stapte die hij in een schaduwrijk hoekje van de overvolle parkeerplaats had gezet.

Watson grijnsde en kwispelde goedkeurend.

Korte tijd (en enkele bijna-aanrijdingen met te hard rijdende golfkarren) later bereikte Ellery het Crow’s Nest en parkeerde hij op het kleine parkeerterrein achter de boekwinkel.

Onderweg had hij gebakjes gehaald bij Long Johns and Jelly Rolls, en hij moest de doos in evenwicht houden en

Watsons riem vasthouden – Watson had besloten dat hij de chihuahua die vanaf de overkant naar hem kefte simpelweg móést ontmoeten – terwijl hij de voordeur van het slot draaide.

Hij wist de deur open te krijgen zonder een gebakje te laten vallen en stapte de boekwinkel binnen.

Zoals altijd fleurde hij op van de aanblik van het groengouden licht dat vanaf de haven door de erkerramen naar binnen stroomde en de boekomslagen en oude schilderijlijsten een gouden gloed gaf. De geboende vloer glansde. De ouderwetse scheepslantaarns aan de muur achter in de winkel schitterden hem tegemoet en heetten hem welkom.

Hij knikte ter begroeting naar Rupert, het skelet van kunst-hars in piratenkostuum dat in een glazen vitrine aan het einde van een rij boekenkasten stond. Rupert lachte stilletjes terug, wellicht geamuseerd om het idee van werken in een boekwinkel terwijl je ook op rooftocht kon op zee. Niet dat er tegenwoordig nog veel te roven viel op zee.

Het was grappig om te bedenken dat hij (Ellery, niet Rupert) een jaar geleden nog niet eens van het bestaan van deze plek afgwist. Hij had geen idee dat er zoiets bestond als Buck Island of Pirate's Cove. Hij had niet eens geweten dat hij een oud-oud-oudtante Eudora had, laat staan dat hij de erfgenaam was van een slechtlopende boekwinkel en een krak-kemikkig familiehuis.

En nu?

Nu was de boekwinkel misschien geen gróót succes, maar werden er wel boeken verkocht. Met de hulp van Jack werd de oude glorie van Captain's Seat misschien niet helemaal hersteld, maar werd het langzaamaan wel een bewoonbaar huis. En dan was Jack zelf er nog.

De gedachte aan Jack bracht een glimlach op Ellery's gezicht, maar wat ze samen hadden was nog maar zo pril, zo breekbaar dat hij niet te hard van stapel wilde lopen. Hij wilde er niet te veel over nadenken. Maar tot dusverre ging het goed. Het ging zelfs beter dan hij had gehoopt.

‘Goedemorgen!’

Ellery had verse koffie geroken toen hij de deur openmaakte, dus hij schrok niet toen Nora tussen de boekenkasten uit stapte.

‘Morgen!’

Op papier was Nora Sweeny zijn assistent, maar in werkelijkheid was ze veel meer dan dat. Nora wist meer over mysterieromans en het verkopen van boeken dan Ellery en was bovendien opgegroeid op het eiland, waardoor ze iedereen leek te kennen – net als ieders diepste geheimen. Ze was een tengere maar sterke zeventiger die ondanks haar lengte van net 1 meter 50 niet over het hoofd gezien kon worden. Haar ogen waren grijs en doordringend. Nora zag alles en had overal een mening over.

‘Wat zie jij er vandaag tevreden uit,’ merkte ze op.

‘Dat ben ik ook,’ zei Ellery. ‘Ik werd thuis knettergek.’

Nora, die Watsons riem losmaakte van zijn halsband, wees Ellery er maar niet op dat hij de boekwinkel de afgelopen drie dagen via de telefoon en computer vanuit huis had proberen te runnen.

‘Nou, het is heerlijk dat je er weer bent.’

‘Dank je. Het is ook heerlijk om terug te zijn.’ Hij hield de platte doos op. ‘Ik heb gebakjes meegenomen om het te vieren.’

Nora keek hem geschrokken aan. ‘O. Wat attent van je. Ik ook!’

‘Oeps. Dat zijn veel calorieën!’

Ze keken elkaar grijnzend aan.

Ellery zette zijn gebaksdoos naast de roze van Nora op de houten toonbank. ‘Geeft niets. Felix eet ze wel op.’

Felix Jones, de zoon van de voormalige burgemeester van Pirate’s Cove, hielp tijdens Ellery’s herstel tijdelijk in de boekwinkel. Zijn ex-vriendin, Libby Tulley, had ook geholpen, maar Libby’s vader, Tom, de eigenaar van de Salty Dog, was een week daarvoor getroffen door een geknapte blindedarm.

Gelukkig was Tom inmiddels aan de beterende hand en

weer thuis, maar Libby moest nu de kroeg bestieren tijdens de drukste periode van het jaar.

‘Nonsens,’ zei Nora. ‘We delen ze uit aan onze eerste klanten. Koop twee boeken en krijg een donut cadeau.’

Ellery keek haar bewonderend aan. ‘Jij stamt écht af van piraten.’

Nora’s gesnuif klonk licht verontwaardigd. Ze veranderde van onderwerp. ‘We hebben een paar reacties gekregen op je online vacature.’

‘Nu al? Dat is geweldig.’

Nora mompelde iets nietszeggends.

‘Is het niet geweldig?’

Aanvankelijk had Ellery niet meer personeel willen inhuren, maar de verkoop was in de twee weken dat hij in het droogdok stond flink toegenomen. Dat kwam voor een deel doordat juli het zakelijke hoogtepunt vormde in Pirate’s Cove, maar genoeg personeel zorgde er ook voor dat alles in het Crow’s Nest gesmeerd liep. Ondanks dat het best een opluchting was dat zijn tijdelijke hulpjes niet meer om elkaar heen draaiden als twee katten die gevangenzaten in een doos, en ondanks Nora’s belofte dat ze het prima zouden redden zonder Libby, wist Ellery dat ze meer hulp nodig hadden in de boekwinkel. In elk geval gedurende de zomer.

Nora keek hem toch een beetje raar aan. ‘Hoeveel reacties?’ vroeg Ellery voorzichtig.

‘O. Nou... een stuk of honderd.’

Ellery’s mond zakte open. ‘Honderd?’ herhaalde hij.

‘Ongeveer.’

‘Moeten we honderd reacties bekijken?’

‘Het zal vast niet zoveel tijd kosten om een schifting te maken,’ zei ze bemoedigend.

‘Niet?’

‘Welnee, mop. Ik vermoed dat een deel van die mensen niet in de gaten heeft dat de baan op Buck Island is.’

Daar zat wat in. Ellery ontspande een beetje. ‘Dat zou kunnen kloppen.’

‘Ik twijfel er niet aan. Niet normaal hoeveel mensen de kleine lettertjes niet goed lezen. Of zelfs de grote letters.’

Ellery, die zich daar af en toe ook schuldig aan maakte, zei niets.

‘Ik laat je de mijne zien als ik die van jou mag zien.’ Hij klapte de witte gebaksdoos van Long Johns and Jelly Rolls open.

Nora maakte het deksel van haar doos open en toonde hem een paar rijen verrukkelijke, kleurrijke donuts. ‘Ik haal de koffie.’

‘Lekker. En dan mag je me helemaal bijpraten.’

‘Er is niet zoveel te vertellen als je misschien denkt. Het was hier verbazingwekkend rustig toen je er niet was.’

Terwijl Nora koffie ging halen, keek Ellery hoe Watson elk hoekje van de winkel besnuffelde, op zoek naar zich schuilhoudende katten of, nog erger, brutale chihuahua’s.

‘Hoe gaat het met Felix?’

Nora, die bezig was achter de vintage theewagen die nu dienstdeed als koffiepunt voor de klanten, antwoordde: ‘Hij heeft het natuurlijk moeilijk. Als hij straks gaat studeren, zal hij veel gelukkiger zijn.’

Ellery hoopte het maar. Hij voelde zich toch een beetje verantwoordelijk voor Felix’ ellende. Het was onvermijdelijk dat er meerdere slachtoffers vielen in een moordonderzoek.

Nora kwam terug met twee dampende bekers koffie en gaf er een aan Ellery. ‘Proost.’ Ze tikte met haar beker tegen de zijne. ‘Welkom terug. Zorg dat je nu geen klappen op je hoofd meer krijgt.’

‘Dank je. Ik zal mijn best doen.’ Hij nipte van zijn koffie en vervolgde: ‘Ik hou jou er verantwoordelijk voor.’

‘Mij?’

‘Als jij me niet had aangemoedigd om mijn neus in anderen zaken te steken –’

‘Amateurspeurwerk.’

‘Bemoeien met politiezaken, aldus Jack.’

Nora snoof verbolgen.

‘Dan was ik nooit met een hersenschudding in een crypte beland.’

‘Een mausoleum, mop. En gelukkig ben je er ook weer uit gekomen. Want nu ben je hier, veilig en wel.’

‘En dat wil ik graag zo houden.’

‘Het was een les voor ons allemaal,’ zei Nora ernstig, en ze gaf hem een ferme klap op zijn rug.

Twee koppen koffie, een donut en een plak jamrol later zat Ellery aan zijn bureau de alarmerende hoeveelheid sollicitaties in zijn inbox door te nemen.

Hij geloofde dat Nora gelijk had toen ze zei dat de meesten van die mensen niet in de gaten hadden waar de boekwinkel stond. Hij geloofde ook dat het klopte dat de meeste mensen niet de moeite namen om alles goed te lezen. Te beginnen met de instructies.

Deze heeft tenminste een foto toegevoegd, dacht hij terwijl hij de korrelige afbeelding van een bedachtzaam kijkende jonge vrouw bekeek. Het was verbazingwekkend hoeveel sollicitanten geen pasfoto hadden geüpload in het vakje met het grijze silhouet. Kandidaten die de aanwijzingen niet opvolgden, vielen bij de meeste werkgevers direct af. Hij scande het blokje ‘even voorstellen’ en de woorden ‘getrouwd met boeken’ sprongen er direct uit. Extra punten voor enthousiasme. Als het echt waar was, zou een baan in het Crow’s Nest een godsgeschenk zijn voor... Hij wierp een blik op de naam bovenaan het formulier (ze begonnen allemaal in elkaar over te lopen): Shirley Schreiber.

Helaas – of gelukkig, daar was Ellery nog niet uit – nam de achtergrondinformatie amper een derde van de beschikbare ruimte op het formulier in beslag. En als de foto in de linkerbovenhoek niet zoveel was vergroot, zou het zelfs nog minder zijn. Hij gokte dat Shirley zo jong was dat ze nog collegewerkstukken in elkaar flanste.

Of, gezien hoe korrelig de foto was, misschien zelfs middelbareschoolwerkstukken.

Hij had met haar te doen. Er waren maar weinig zomerbaantjes op het eiland waarvoor je geen ijs hoefde te schep-
pen of hamburgers moest flippen. Er waren sowieso niet veel
baantjes voor jongvolwassenen op het eiland. Veel van de
ondernemingen waren familiebedrijven die werden gerund
door meerdere generaties familieleden.

Hij zuchtte, sloot het tabblad in zijn browser en ging verder
met de volgende sollicitant.

‘Ik schrik er wel een beetje van dat we in de eerste twee
dagen al bijna honderd sollicitaties hebben ontvangen.’

Nora, die het gehoor van een vleermuis had, bevestigde dit
vanachter de kassa.

‘Hier werken zou voor veel mensen een droombaan zijn.’

‘Als je de moorden voor lief neemt.’

‘Ach. We hebben h*ier* in geen maanden een moord gehad.’

‘Niet in de winkel, nee. Goddank.’

Ze verscheen in de deuropening van zijn kantoortje, met
iets in haar handen wat op een zwart en goudkleurig kaart-
spel leek.

‘Speel je solitaire?’ vroeg Ellery.

Nora zette een brede lach op en stak het voorwerp in de
lucht. ‘Nee, hoor. Het is een vintage miniatuurset van Sher-
lock Holmes uit 1983. We kunnen er waarschijnlijk honderd-
vijfentwintig tot tweehonderd dollar voor krijgen.’

‘Leuk. Hoe kom je eraan?’

‘Het zat in een doos met boeken die Imelda Appleby heeft
afgegeven nadat ze het huis van haar tante had leeggeruimd.’

‘Aha.’ Zo’n twintig procent van hun inventaris was op de
een of andere manier ‘geschonken’ door leden van de gemeen-
schap. Ellery scrollde weer door de namenlijst. ‘Hé, zo te zien
heeft Jane Smith gesolliciteerd.’

Jane was een vaste klant en schoof af en toe aan bij de
Silver Sleuths Book Club. Wat Ellery betrof pleitten die twee
dingen in haar voordeel. Het verbaasde hem dan ook toen
Nora haar lippen tuitte, nadacht en vervolgens haar hoofd
schudde.

‘Ik denk niet dat ze bij ons past, mop.’

‘Echt niet?’

‘Nee.’

‘Ik wist niet dat je Jane niet mocht.’

‘O, ik mag Jane best.’ Nora leek het te menen. ‘Maar ze heeft de gewoonte om de winkel uit te wandelen zonder te betalen. Die weerzin om geld uit handen te geven, lijkt me geen goede eigenschap in een zaak waar kleine geldbedragen van hand tot hand gaan.’

‘Als je het zo stelt...’

‘Ik heb verder niets tegen Jane.’

Ellery trok zijn wenkbrauwen op.

Maar Nora hield vol. ‘We hebben allemaal onze zwaktes. Mijn filosofie is dat we mensen moeten helpen om verleidingen uit de weg te gaan.’

‘Oké. Je hebt me overtuigd.’

En zo was het. Hij vertrouwde op Nora’s mening; en hem was ook al opgevallen dat Jane Smith moeilijk afstand kon doen van haar geld. Zelfs als het niet langer háár geld was.

Hoe dan ook, het vrolijke getingel van de bel boven de voordeur kondigde de eerste mogelijke klant van de dag aan en Nora was weg.

Of misschien ook niet. Een tel later kwam ze terug – met Libby in haar kielzog.

Libby was een knap en aardig meisje met rood haar, maar de laatste paar maanden had ze het niet gemakkelijk gehad waardoor haar gewoonlijk zo vrolijke lach al een tijdje afwezig was. Hij was die ochtend in elk geval nergens te zien.

Nora’s gezicht sprak boekdelen, maar anders begreep Ellery wel dat er iets aan de hand was toen Libby haar mond opendeed en met een gevaarlijk hoge en onvaste stem vroeg: ‘Kan ik je spreken?’

O-oh.

‘Natuurlijk.’ Ellery sprong op, liep om het bureau heen en tilde een stapel heel stoffige exemplaren van *Ellery Queen’s Mystery Magazine* van de houten stoel.

Nora wierp hem een meelevende blik toe en verdween als een zilveren schim uit zijn kantoor. Libby verweet Nora onterecht een deel van haar romantische problemen en Nora liet dat gelaten over zich heen komen.

Libby ging op de houten stoel zitten en fluisterde: ‘Felix is er niet, hè?’

‘Nee. Hij begint pas om elf uur.’

Dat wist ze natuurlijk al, dus ze wilde waarvoor ze kwam voor zich uit schuiven. Hij wachtte met een ongemakkelijk gevoel af.

Libby kauwde op haar lip en zei toen: ‘Beloof me dat je me niet zult uitlachen.’

Het werd steeds raarder. Ellery nam aan dat wat er ook aan de hand was te maken had met Libby’s ingewikkelde liefdesleven, waar hij liever niet bij betrokken wilde raken, maar toch zei hij op plechtige toon: ‘Ik zal niet lachen.’

Ze blies haar adem uit. ‘Ellery, ik wil je inhuren als... detective.’

Eerder verschenen in de Ellery Page-mysterie van Josh Lanyon:

Moord op het eiland
Het geheim van Skull House
Een dodelijk feest

E-book oktober 2022

Dit is het vierde deel in de Ellery Page-mysterieën

Oorspronkelijke titel *Scandal at the Salty Dog*

Oorspronkelijke uitgever JustJoshin Publishing, Inc.

Copyright © 2021 by Josh Lanyon

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Saskia Peeters

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie © Shutterstock/De Weijer Design

Opmaak e-book Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 6588 7

ISBN luisterboek 978 90 261 6589 4

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.